

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 23. listopada 2022.

[Multimedia]

Molitva je lijek protiv mlake vjere

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje današnje liturgije stavlja nam pred oči prisposodobu koja ima dva glavna lika, farizeja i carinika (usp. *Lk* 18, 9-14), odnosno religioznog čovjeka i deklariranog grešnika. I jedan i drugi uzlaze u Hram na molitvu, ali jedino se carinik istinski uzdiže do Boga, jer ponizno silazi u istinu o sebi samom i predstavlja se onakvim kakav jest, bez maski, sa svojim bijedama. Mogli bismo, dakle, reći da se ta prisposodba proteže između dva pokreta, izražena s dva glagola: *uzići* i *sići*.

Prvi pokret je *uzići*. Tekst, naime, započinje riječima: „Dva čovjeka uziđoše u Hram pomoliti se: jedan farizej, drugi carinik“ (r. 10). Ovaj vid doziva u pamet mnoge zgode iz Biblije, gdje se za susret s Gospodinom uzlazi prema gori njegove prisutnosti: Abraham se uspinje na brdo da prinese žrtvu; Mojsije uzlazi na Sinaj da primi zapovijedi; Isus uzlazi na goru, gdje se događa njegovo preobraženje. Uspinjanje, dakle, izražava potrebu srca da se odvoji od nizine života i pođe u visine kako bi susrelo Gospodina; da se izdigne iz ravnica svoga „ja“ kako bi uzišlo prema Bogu – osloboditi se vlastitog „ja“; da sakupi ono što živimo u dolini i donese to pred lice Gospodnje. To znači „uzići“ i kad molimo mi uzlazimo.

Ali da bismo doživjeli susret s njim i da bi nas molitva preobrazila, da bismo se uzdigli k Bogu, potreban nam je drugi pokret – *sići*. Kako to? Što to znači? Da bismo se uzdigli prema njemu, moramo sići u svoju nutrinu: gajiti iskrenost i poniznost srca, koji nam daju ispravan pogled na naše slabosti i unutarnja siromaštva. U poniznosti, naime, postajemo sposobni donijeti Bogu, bez prijetvornosti, ono što stvarno jesmo, ograničenja i rane, grijehe, bijede koje opterećuju naše srce,

te zazvati njegovo milosrđe da nas iscijeli, da nas ozdravi i iznova pridigne. On je taj koji će nas pridići, a ne mi sami svojim silama. Što se mi više ponizimo, to nas Bog više uzdiže.

Naime, carinik iz te prispodobе, stojeći ponizno izdaleka (usp. r. 13) – ne približava se, srami se – traži oprostenje i Gospodin ga pridiže. Farizej se, naprotiv, uzvisuje, siguran u sebe, uvjeren u svoju ispravnost: uspravan, počinje govoriti Gospodinu samo o sebi, hvaliti se, nabrajati sva svoja dobra pobožna djela koje je učinio, a druge prezire: „Nisam kao ovaj tamo...“ Jer to je ono što čini duhovna oholost. – „Ali, oče, zašto nam govorite o duhovnoj oholosti?“ Zato što smo svi u opasnosti da u to upadnemo. – Ona te vodi do toga da sebe smatraš čestitim, a druge osuđuješ. To je duhovna oholost: „Ja sam dobar, bolji sam od drugih: ovaj je ovakav, ovaj onakav...“ I tako, a da toga nisi niti svjestan, klanjaš se svojem egu i precrtavaš svoga Boga. To znači vrtjeti se u krug oko vlastitoga „ja“. To je molitva bez poniznosti.

Braćo i sestre, farizej i carinik usko nas se tiču. Razmišljajući o njima, zagledajmo se u sebe same: preispitajmo se postoji li u nama, kao kod tog farizeja, „pouzdanje u sebe da smo pravednici“ (usp. r. 9) koje nas dovodi do toga da preziremo druge. To se događa, na primjer, kad tražimo pohvale na svoj račun i neprestano pravimo popis svojih zasluga i svojih dobrih djela, kad se više brinemo oko svoje vanjštine, nego oko onoga što i kakvi jesmo, kad dopustimo da padnemo u klopku narcizma i egzibicionizma. Čuvajmo se budno narcisoidnosti i egzibicionizma, utemeljenih na taštini, koji vode i nas kršćane, nas svećenike, nas biskupe do toga da uvijek imamo na usnama riječ „ja“: „Ja sam to učinio, ja sam to napisao, ja sam to rekao, ja sam to shvatio“ i tako dalje. Gdje je previše toga „ja“, malo je Boga. Kod nas, u mojoj zemlji, ta se osoba naziva „ja, ja i samo ja“, tako se naziva te ljude. Svojedobno se pričalo o nekom svećeniku koji je bio takav, pa su ljudi u šali govorili: „Taj kad kadi, kreće se natraške, pa kadi samoga sebe“. I tako ispadneš čak i smiješan.

Utječimo se zagovoru Presvete Marije, ponizne službenice Gospodnje, žive slike onoga što Gospodin voli činiti, zbacujući silne s prijestolja i uzvisujući ponizne (usp. *Lk* 1, 52).

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Danas se slavi *Svjetski dan misija* koji ima za temu „Bit ćete mi svjedoci“. Važna je to prigoda da se u svim kršćanicima probudi želju da sudjeluju u sveopćem poslanju Crkve, svjedočenjem i naviještanjem evanđelja. Potičem sve da misionare podupiru svojom molitvom i konkretnom solidarnošću kako bi u čitavome svijetu mogli nastaviti djelo evangelizacije i promicanja čovjeka.

Danas se otvaraju *upisi za Svjetski dan mladih* koji će se održati u Lisabonu u kolovožu 2023.

Pozvao sam dvoje mladih iz Portugala da budu ovdje sa mnom dok se i ja upisujem kao hodočasnik. Učinit ću to sada... (*dodiruje tablet*). Evo, upisao sam se. A ti, jesi li se ti upisala? Učini to... A ti, jesi li se upisala? Učini to... Eto, ostanite ovdje. Dragi mladi, pozivam vas da se upišete na ovaj susret na kojem ćemo, nakon dugog razdoblja u kojem smo bili daleko jedni od drugih, ponovno naći radost bratskog zagrljaja među narodima i generacijama, koji nam je toliko potreban!

U Madridu su jučer proglašeni blaženima Vincenzo Nicasio Renuncio Toribio i jedanaest drugova iz Kongregacije Presvetog Otkupitelja, ubijenih iz mržnje prema vjeri 1936. godine u Španjolskoj. Neka nam primjer tih Kristovih svjedoka, sve do prolijevanja krvi, potakne da budemo dosljedni i hrabri; neka njihov zagovor podupre sve one koji ulažu danas napore u širenje evanđelja u svijetu. Pljesak novim blaženicima!

Pratim sa zebnjom stalnu konfliktnu situaciju u Etiopiji. Još jednom usrdno ponavljam da nasilje ne rješava nesloge, već samo povećava njihove tragične posljedice. Apeliram na sve one koji imaju političku odgovornost da se zaustave patnje nenaoružanog stanovništva i pronađu pravedna rješenja za trajni mir u čitavoj zemlji. Neka naponi koje sve strane ulažu oko dijaloga i traženje općeg dobra dovedu do konkretnog puta pomirenja. Neka braći i sestrama iz Etiopije, koji su na tako teškoj kušnji, ne uzmanjkaju naše molitve, naša solidarnost i potrebna humanitarna pomoć.

Ožalošćen sam zbog poplava koje pogađaju razne afričke zemlje i koje su izazvale smrt i razaranje. Molim za žrtve i izražavam blizinu milijunima raseljenih osoba i nadam se većem zajedničkom naporu oko sprječavanja tih nepogoda.

I pozdravljam sve vas, Rimljane i hodočasnike iz raznih zemalja. Posebno pozdravljam svećenike i redovnike iz Indonezije koji žive u Rimu; peruansku zajednicu koja slavi blagdan Señor de los Milagros; predstavnike Rimskog akademskog centra Fundación i skupinu vjernika iz poljske biskupije Tarnow. Pozdravljam vjernike iz San Donà di Piavea, Padove, Pontederea i Molfette; krizmanike iz Piacenze, skupinu „Tiberiade“ iz Carrobbio degli Angelija i članove Pokreta nenasilja iz Verone. Danas, na početku nove vlade, molimo za jedinstvo i mir u Italiji.

Preksutra, u utorak 25. listopada poći ću na Kolosej moliti za mir u Ukrajini i svijetu, zajedno s predstavnicima kršćanskih crkava i zajednica i svjetskih religija, okupljenih u Rimu na susretu „Vapaj mira“. Pozivam vas da se u duhu pridružite ovoj velikoj molitvi Bogu: molitva je snaga mira. Molimo, nastavimo moliti za Ukrajinu, koja trpi mučeništvo.

Svima želim ugodnu nedjelju. Ne zaboravite, molim vas, moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!